

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.S., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, t. č. ..., *zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, Praha*, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2437/2, 306 28 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2017, č. j. KRPP-45104-46/ČJ-2017-030022,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, na jehož základě byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 124 odst. 4 téhož zákona zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

V podané žalobě žalobce nejprve obecně namítal, že žalovaná porušila § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že byl dne 20. 3. 2017 zajištěn na základě rozhodnutí žalovaného podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Dne 23. 3. 2017 podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 27. 3. 2017 (doručené dne 28. 3. 2017) bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR podle § 46a zákona o azylu, kterým byla žalobci uložena tzv. povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců Balková po dobu 110 dnů. Doba zajištění měla žalobci podle tohoto rozhodnutí uplynout dne 11. 7. 2017. Vzhledem k tomu, že ke dni 11. 7. 2017 nebylo žalobci doručeno žádné další rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o prodloužení doby zajištění podle zákona o azylu, domníval se žalobce, že dne 11. 7. 2017 mělo dojít k jeho propuštění ze zajištění.

Místo toho bylo dne 10. 7. 2017 žalobci doručeno oznámení, že dne 11. 7. 2017 mu bude předáno v ZZC Balková rozhodnutí pod č. j. KRPP-45104/ČJ-2017-030022 o zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců a bude zajištěn Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje, odborem cizinecké policie, oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“). Na toto oznámení žalobce reagoval oznámením ze dne 10. 7. 2017, ve kterém sdělil žalovanému důvody, z kterých se domnívá, že jeho další zajištění je nezákonné. Nicméně, žalovaná vydala a doručil žalobci dne 11. 7. 2017 žalobou napadené rozhodnutí a zajištění proto nadále trvá. Žalobce poukazoval na fakt, že dne 23. 3. 2017 požádal v ZZC Balková o mezinárodní ochranu a nadále se nachází v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost má za následek to, že na žalobce se nevztahuje zákon o pobytu cizinců, a to podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dne 26. 5. 2017 bylo žalobci doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra pod č. j. OAM-52/LE-LE05-P22-2017, kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana mu udělena nebyla. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 6. 6. 2017 žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Řízení je vedeno pod č. j. 60 Az 30/2017 a nadále probíhá. Podání žaloby proti uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra má v důsledku § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek a na žalobce se tak nadále hledí jako na žadatele o mezinárodní ochranu. Dále žalobce poukazoval na znění § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na to, že žalobce je i nadále v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, není možné jeho zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, neboť se na něj, jako na žadatele o mezinárodní ochranu, zákon o pobytu cizinců vůbec nevztahuje a navíc probíhající azylové řízení objektivně brání realizaci správního vyhoštění (podle § 3d odst. 2 zákona o azylu).

Žalobce byl také přesvědčen, že v jeho případě zcela zjevně nejsou splněny podmínky k vydání rozhodnutí podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť v jeho případě Ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu. Podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá nové rozhodnutí o zajištění, nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle tohoto zákona, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet. Nové rozhodnutí o zajištění policie vydá do 3 dnů od doby, kdy mělo ministerstvo rozhodnout o zajištění. V případě žalobce došlo k rozhodnutí o zajištění podle

zákona o azylu a nemůžou být proto splněny podmínky ustanovení §124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které správní orgán uvádí přímo ve výrokové části napadeného rozhodnutí.

Rozhodnutí omezuje osobní svobodu žalobce na dobu zjevně přesahující maximální lhůtu zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Maximální doba omezení osobní svobody osoby v pozici žadatele o udělení mezinárodní ochrany je 120 dnů, přičemž pokračováním v omezování osobní svobody žalobce po dalších 90 dnů (jak stanovilo napadené rozhodnutí) by vedlo k přímému a zjevnému porušení § 46a odst. 5 zákona o azylu. K počátku omezení osobní svobody žalobce došlo dne 19. 3. 2017 (ke dni 11. 7. 2017 toto omezení trvá 115 dní). Napadené rozhodnutí je proto podle žalobce zjevně nezákonné, přičemž dalším setrváním napadeného rozhodnutí v účinnosti dochází ke zjevnému zásahu do základního lidského práva žalobce na osobní svobodu, jak jej garantuje čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 8 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce byl navíc názoru, že žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 6 zmatečně uvádí, že ze stanovené doby 90 dnů zajištění mělo dosud uplynout 13 dnů, přičemž není vůbec zřejmé, proč právě 13 dnů. Žalovanou stanovená doba 90 dnů navíc vůbec nezohledňuje skutečnost, že mezi žalobcem a Ministerstvem vnitra ČR probíhá soudní řízení ve věci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaná sice uvádí, že stanovená doba (90 dnů, nebo, jak se domnívá žalovaná, 77 dnů) je dostatečná ke skončení tohoto řízení. Podle názoru žalobce je však toto strohé konstatování nedostatečné. Správní orgán se nezabývá individuální situací žalobce a vůbec neuvádí, proč se domnívá, že tato doba je k odpadnutí překážky dostatečná. Proto podle názoru napadené rozhodnutí neobsahuje důvody pro zákonné pokračování zajištění, když zde zcela chybí možnost realizace správního vyhoštění během doby zajištění.

V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodovací praxi NSS, neboť i pokud by mělo dojít k zajištění žalobce během azylového řízení, je potřeba zohlednit předpokládanou dobu trvání celého správního i soudního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a jak vyplývá z právní věty rozhodnutí 7 As 139/2012 „*Je-li s ohledem na obvyklou délku řízení ve věci mezinárodní ochrany, čítaje v to i případné navazující řízení před oběma stupni soudů rozhodujících ve správním soudnictví, patrné, že tato řízení pravděpodobně neskončí před uplynutím přípustné doby, po kterou může být cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona č 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), je nutno mít za to, že realizace vyhoštění nebude potenciálně možná, a proto nelze cizinci nadále omezovat jeho osobní svobodu.*“ Žalobce se proto domníval, že v jeho případě, i kdyby došlo k zákonnému zajištění s ohledem na předchozí námitky proti rozhodnutí, není v jeho případě splněna podmínka existence reálného předpokladu realizace správního vyhoštění, resp. byl názoru, že správní orgán se v napadeném rozhodnutí nedostatečně a proto nepřezkoumatelně zabýval právními překážkami na straně žalobce.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná nejprve shrnula dosavadní průběh řízení. K žalobní námitce nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti žalovaná uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí o zajištění je předmětem soudního přezkumu, v písemném vyhotovení rozhodnutí,

jenž bylo doručeno a přetlumočeno cizinci a jeho zmocněnci je rozhodnutí správního orgánu podrobně rozepsáno a po bodech zdůvodněno včetně právních pramenů z nich vychází. K námitce nepřislušnosti zákona o pobytu cizinců poté konstatovala, že nerozporuje právní názor žalobce, že cizinec měl v okamžiku vydání žalovaného rozhodnutí postavení žadatele o mezinárodní ochranu (měl podanou žalobu s odkladným účinkem, a dle záznamů z informačního systému MV ČR OAMP tento stav nadále trvá). Žalovaná vycházel z dikce § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého „*Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění.*“ Cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu až v průběhu zajištění v zařízení. Dle ustanovení § 124 odst. 4 téhož zákona policie vydá nové rozhodnutí o zajištění, nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle tohoto zákona, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet. Nové rozhodnutí o zajištění policie vydá do 3 dnů od doby, kdy mělo ministerstvo rozhodnout o zajištění. Ministerstvo ke dni vydání žalovaného rozhodnutí (11. 7. 2017) nerozhodlo, ani o dalším zajištění cizince dle zákona o azylu, ani nebylo ukončeno řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, cizinec měl stále postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Zákonné podmínky vydání rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců byly naplněny. Oznámení MV ČR OAMP ze dne 7. 7. 2017, počítá s předpokladem opětovného zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců, když obsahuje výzvu správnímu orgánu „*Pokud nebude výše jmenovaný cizinec zajištěn dle zákona o pobytu cizinců, musí být ze ZZC propuštěn. Prosím proto o okamžité poskytnutí této informace oddělení mezinárodní ochrany Letiště OAMP MV CR i správě uprchlických zařízení MV CR v ZZC...*“ ve spise uloženo pod pořadovým číslem dokumentu 41.

K námitce překročené doby zajištění žalovaná poukazovala na skutečnost, že žalobce v podané žalobě prostřednictvím svého zmocněnce směřuje dva samostatné zákony a v nich uvedené samostatné lhůty, jejichž chybnou interpretací došel k závěru, že v případě žalobce byla překročena maximální doba zajištění cizince v zařízení. Dle ustanovení § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců „*Je-li rozhodnuto o zajištění cizince poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zákona o azylu, k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona o azylu se nepřihlíží.*“ Cizinec byl zajištěn dle zákona o pobytu cizinců od 19. 3. 2017 do 31. 3. 2017 (13 dní) při vydání napadeného rozhodnutí o zajištění KRPP-45104-46/ČJ-2017-030022 ze dne 11. 7. 2017 byla stanovena lhůta zajištění 90 (devadesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody z níž již bylo vyčerpáno 13 dní, zbývající doba zajištění dle tohoto rozhodnutí byla k okamžiku jeho vydání 77 dní, tato informace je součástí odůvodnění rozhodnutí, *dokument č. 46 str. 6 poslední odstavec* Doba zajištění cizince byla stanovena dle dikce § 124 odst. 3 z.č. 326/1999 Sb., „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“ Lhůta 90 dní ze zákonem uváděné mezní doby 180 dní, byla stanovena s ohledem na

okolnosti žalobcova případu, byla stanovena v polovině zákonné sazby, neboť je dán reálný předpoklad realizace správního vyhoštění zajištěného cizince, dle závazného stanoviska MV CR ze dne 23. 3. 2017 je vycestování možné a již dne 23. 5. 2017 MV OAMP rozhodnutím neudělilo mezinárodní ochranu, o níž požádal až v době zajištění v zařízení. Poslední překážka realizace správního vyhoštění je soudní přezkum rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany když žaloba má odkladný účinek, v případě jejího zamítnutí bude rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. V případě že soudní řízení nebude ukončeno do uplynutí doby zajištění uvedené v napadeném rozhodnutí lze s ohledem na stav řízení prodloužit dobu zajištění o dalších 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody (tj v součtu na zákonem uvedených 180 dní dle ustanovení § 125 odst. 1 z.č. 326/1999 Sb.)

Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Dne 20. 3. 2017 bylo žalobci doručeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje pod č. j. KRPP-45104-11/ČJ-2017-030022, na jehož základě byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Následně dne 23. 3. 2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2017 č. j. OAM-52/LE-LE05-LE05-PS-2017 bylo rozhodnuto o zajištění, resp. „*přezajištění*“ žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákon o azylu na dobu 110 dnů, tedy do 11. 7. 2017. Žalovaná poté vydala dne 31. 3. 2017 příkaz k okamžitému ukončení zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu jeho zajištění podle zákon o azylu. Dne 23. 5. 2017 bylo vydáno Ministerstvem vnitra rozhodnutí pod č. j. OAM-52/LE-LE05-P22-2017 o tom, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Dne 7. 6. 2017 si podal proti uvedenému rozhodnutí žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

Dále ze správního spisu vyplývá, že dne 7. 7. 2017 zaslalo Ministerstvo vnitra žalované informaci o tom, že dne 11. 7. 2017 končí doba zajištění žalobce dle rozhodnutí ze dne 27. 3. 2017 č. j. OAM-52/LE-LE05-LE05-PS-2017 a tedy o zajištění žalobce musí být rozhodnuto podle zákona o pobytu cizinců nebo musí být propuštěn. Dne 10. 7. 2017 bylo žalobci žalovanou sděleno, že následujícího dne mu bude předáno rozhodnutí o jeho zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců vydané žalovanou. K tomu zaslal žalobce žalované vyjádření, ve kterém s takovýmto postupem nesouhlasil, neboť měl za to, že se stále nachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a zákon o pobytu cizinců se na něj nevztahuje. Dne 11. 7. 2017 poté žalovaná vydala napadené rozhodnutí, na jehož základě žalobce zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) ve spojení s § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Podle § 2 odst. 1 písm. b) věty první a druhé zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal.*

Podle § 32 odst. 2 téhož zákona *podání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. b), d), f) a g), žaloby proti rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, žaloby proti rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany a rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. g). O přiznání odkladného účinku podle soudního řádu správního lze požádat pouze společně s podáním žaloby.*

Podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *se tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.*

Podle § 124 odst. 4 téhož zákona *policie vydá nové rozhodnutí o zajištění, nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle tohoto zákona, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet. Nové rozhodnutí o zajištění policie vydá do 3 dnů od doby, kdy mělo ministerstvo rozhodnout o zajištění.*

Žalobce předně namítal, že se stále nachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a tudíž není vůbec možné ho zajistit podle zákona o pobytu cizinců, neboť tento se na něj nevztahuje a navíc probíhající azylové řízení brání realizaci jeho vyhoštění.

Soud k tomu uvádí, že v případě žalobce není pochyb o tom, že se v době vydání napadeného rozhodnutí nacházel v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Daná skutečnost vyplývá nejen ze správního spisu, ale nerozporovala ji ani žalovaná. Předmětem sporu ovšem zůstává, zda v nyní projednávaném případě mohl být žalobce zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, i přestože byl ve smyslu shora citovaného § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu v době vydání napadeného rozhodnutí v postavení žadatele o mezinárodní ochranu.

Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že se na něj nemůže vztahovat zákon o pobytu cizinců s ohledem na § 2 písm. a) tohoto zákona. Dané ustanovení zcela nevylučuje možnost aplikace zákona o pobytu cizinců na žadatele o mezinárodní ochranu, neboť se v něm uvádí, že se zákon o pobytu cizinců se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou

požívající doplňkové ochrany, ovšem pokud nestanoví zákon o pobytu cizinců nebo zvláštní právní předpis jinak. Takovým ustanovením je v daném případě shora citovaný § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který počítá se zajištěním cizince, jenž si podal žádost o mezinárodní ochranu, tedy je v postavení žadatel o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Pokud žalobce namítá, že shora soudem poukazované ustanovení § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se na něj nevztahuje, resp. že nebyly v jeho případě naplněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí podle tohoto ustanovení, neboť již předtím bylo vydáno Ministerstvem vnitra rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu tak soud uvádí, že s takovýmto tvrzením nesouhlasí. Předmětné ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců začleněno na základě novely tohoto zákona č. 314/2015 Sb. Z důvodové zprávy vyplývá, že „Nový odstavec 4, který je transpozicí čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice. Přijímací směrnice obsahuje komplexní úpravu zajištění žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Pokud cizinec, který je zajištěn za účelem správního vyhoštění nebo za účelem vycestování, podá žádost o udělení mezinárodní ochrany v době trvání zajištění, je nutné zkoumat, zda existují důvody pro zajištění dané přijímací směrnicí, která se vztahuje na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tyto důvody zkoumá a cizince primárně zajišťuje ministerstvo. Pokud tedy policie zjistí důvody pro zajištění podle odstavce 4, a jde o situaci, kdy ministerstvo nemůže o zajištění rozhodnout, vydá nové rozhodnutí o zajištění. Úprava rovněž vychází z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. 5. 2013 Arslan (C-534/11). Soudní dvůr Evropské unie se vyjádřil ke vztahu mezi zajištěním neoprávněně pobývajících cizince ve smyslu tzv. návratové směrnice a jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany podané během zajištění podle návratové směrnice. Soudní dvůr ve svém rozsudku vyslovil, že návratová směrnice se vztahuje na neoprávněně pobývajících státní příslušníky třetích zemí a tedy se nevztahuje na cizince, kteří podali žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nicméně pokud je v zajištění podána žádost o udělení mezinárodní ochrany, lze s ohledem na individuální posouzení každého případu ponechat osobu v zajištění, pokud existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podala žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění nebo jej jinak ztěžovat.“

Soud má za to, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění podle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť mu bylo dne 9. 2. 2016 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění KRPP-21864-13/ČJ-2016-030022, které nabylo právní moci dne 16. 2. 2016, jež nerespektoval a až do 19. 3. 2017 pobýval na území ČR bez oprávnění, následně bylo žalovanou vydáno dne 20. 3. 2017 opět rozhodnutí o správním vyhoštění a téhož dne o jeho zajištění. Dále soud uvádí, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až po roce pobytu na území, a to teprve poté, co bylo žalobci uloženo dvakrát správní vyhoštění, byl zadržen policií, zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Existuje zde jakákoliv absence snahy legalizovat si pobyt dříve, přestože se žalobce mohl volně pohybovat a dostavit se na příslušné místo k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Porušoval právní řád ČR tím, že nevycestoval po uložení správního vyhoštění. Dále Ministerstvo ke dni vydání napadeného rozhodnutí nerozhodlo ani o dalším zajištění cizince dle zákona o azylu, ani nebylo ukončeno řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany,

cizinec měl stále postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Z oznámení Ministerstva vnitra ze dne 7. 7. 2017, je zřejmé, že bylo počítáno s předpokladem opětovného zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na shora uvedené je tak podle názoru soudu zřejmé, že nastala situace, kdy Ministerstvo vnitra nemohlo o zajištění rozhodnout a vydat nové rozhodnutí o zajištění a žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s tím, že existují důvody pro zajištění dané přijímací směrnicí, která se vztahuje na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Zákonné podmínky vydání rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců tak byly naplněny.

Soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že napadené rozhodnutí omezuje jeho osobní svobodu na dobu zjevně přesahující maximální lhůtu zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. V daném případě žalobce směřuje doby k zajištění podle zákona o azylu a podle zákona o pobytu cizinců. Je sice pravdou, že podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů. Nicméně v daném případě byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) ve spojení s § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle § 125 odst. 1 téhož zákona doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Soud dále uvádí, že zákon o pobytu cizinců, nebrání tomu, aby žalovaná zajistila opětovně cizince, který byl předtím zajištěn v režimu § 46a zákona o azylu. V souladu s § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se přitom nepřihlíží k uplynulé době zajištění dle zákona o azylu. Pro účely výpočtu rozhodné doby zajištění se započítávají pouze doby zajištění dle zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, čj. 10 Azs 332/2016 – 32). Tudíž žalovaná nepochybila, když zajistila žalobce na 90 dnů od dne omezení osobní svobody, neboť se do doby zajištění stanovené v napadeném rozhodnutí nezapočítává doba zajištění žalobce podle zákona o azylu, jak tvrdí žalobce.

K tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje důvody pro zákonné pokračování zajištění, když zcela chybí možnost realizace správního vyhoštění během doby zajištění, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, čj. 7 As 139/2012 – 59, kde je uvedeno, že „*Je-li s ohledem na obvyklou délku řízení ve věci mezinárodní ochrany, čítaje v to i případné navazující řízení před oběma stupni soudů rozhodujících ve správním soudnictví, patrné, že tato řízení pravděpodobně neskončí před uplynutím přípustné doby, po kterou může být cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění (§ 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), je nutno mít za to, že realizace vyhoštění nebude potenciálně možná, a proto nelze cizinci nadále omezovat jeho osobní svobodu.*“

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že reálný předpoklad vyhoštění existuje, přičemž k realizaci dojde ihned, jakmile účastník řízení pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Při stanovení doby zajištění se žalovaná zabývala zákonnými požadavky stanovit dobu zajištění tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Žalovaná zohlednila i to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s tím, že do doby vydání napadeného rozhodnutí nebylo o žalobě rozhodnuto. Žalovaná dále uvedla, že „*Správní orgán je přesvědčen, že uvedená doba je dostatečná k ukončení žaloby u krajského*

soudu a k následné realizaci správního vyhoštění účastníka řízení. “ (...) „Realizaci správního vyhoštění nebudou bránit žádné důvody poté, co pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu.“ Žalovaná se tak zabývala otázkou existence předpokladu realizace správního vyhoštění v době zajištění žalobce, kdy došla k závěru, že realizace je možná. S takovýmto závěrem se ztotožnil i zdejší soud. Podle § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se při stanovení doby zajištění podle tohoto zákona nepřihlíží k uplynulé době zajištění dle zákona o azylu. Ze správního spisu vyplývá, že z doby zajištění podle zákona o pobytu cizinců uplynulo celkem 13 dnů, jak uvádí správně i žalovaná v napadeném rozhodnutí (od 19. 3. 2017 – kdy byl žalobce omezen na svobodě, do 31. 3. 2017- kdy bylo zajištění podle zákona o pobytu cizinců ukončeno), tedy celkově mohl být žalobce zajištěn ještě na 167 dnů podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaná stanovila dobu zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, která mohla být dále ještě prodloužena. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že v daném případě žalobce existoval skutečně předpoklad k realizaci správního vyhoštění ve stanovené době zajištění, kterou měl správní orgán možnost ještě prodloužit.

Ve zcela obecné rovině bylo žalobcem namítáno pochybení žalované spočívající v porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve věci zajištění žalobce ani práv garantovaných daným článkem Úmluvy.

Na základě výše uvedeného soud uzavřel, že napadené rozhodnutí netrpělo vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti, neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í :   **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 2. srpna 2017

Mgr. Jana Komínková,v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová